

จ้าวมายา

เด็กชายเห็นหนทางอื่นระหว่างคนธรรมดา กับคนใช้เวทมนตร์
ทว่าเพราะสิ่งอันเคยหลงลืมไปถูกจดจำได้ จึงยังไม่ทันมีโอกาส
ทำความเข้าใจหนทางนั้น

บทที่ 1

ยามตึกของคืนที่ไม่สลักสำคัญใด คนทำน้ำตาลสะตุ้งตีนขึ้นบนเตียง
ในเรือ

เขาเสียมือไปบนผมอันล้นเกเรียน เหงื่อไหลโซมกายจนเปียกชื้น ผ้าห่ม
หลุดกองไปทางหนึ่งนานแล้ว

แสงจันทร์ภายนอกส่องลอดหน้าต่างกลมเข้ามา คนทำน้ำตาลมองดูแสง
และนึกถึงความฝันของตน หลายเดือนมานี้เขาเฝ้าแต่ฝันเรื่องเดิมๆ ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า เรื่องราวในความฝันไม่เคยปะติดปะต่อ ไม่เคยมีความหมาย
ราวกับหนังสือที่ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ และมาสู่เขาเพียงทีละย่อหน้าที่ละวรรคความ
คนทำน้ำตาลปรารถนาจะเข้าใจมันมากกว่านี้ ทว่าทุกครั้งที่เขาใกล้ ทุกครั้ง
ที่เกือบจะเข้าใจ เขาก็ตื่นขึ้น ทุกสิ่งหลุดลอยไป

...เสียงหัวเราะ...หาดทราย...เท้าขาวเปล่าเปลือย...ผมยาว...ลูกแก้ว...
ลูกแก้วนับสิบๆ ตกกระทบบนแผ่นโลหะ ได้ยินเสียงดังกราว

...สุนัขป่า...ปีศาจตาเดียว...กระจกสีเหลือง...ดอกไม้ร้อยดอก...เรือ
...ขอนไม้...อุโมงค์...หีบเครื่องประดับเหล็กกระจาย...ดวงตาสีฟ้า...น้ำขึ้น
...ดวงจันทร์...

10 ผู้เสกทราย ภาค 2

คนทำน้ำตาลชั้นเข้ากดหน้าผากลงแนบ เจ็บปวดอยู่ในศีรษะ เมื่อแรกมันแปลบอยู่บริเวณท้ายทอย ทว่ายิ่งเขาค้นลึกลงไปใ้ในภาพฝันชาติวันเท่าไร ความเจ็บปวดก็ยิ่งทวีรุนแรง หน้าผากและขมับร้อนแทบเผาไหม้ ดวงตาพร่าพราย เหงื่อออกมากยิ่งกว่าเดิม ทำให้รู้สึกเย็นขึ้น รู้สึกปลายมือชา

"ฟิลัน" เด็กชายที่นอนอยู่อีกด้านของเรือลุกขึ้น "ท่านเป็นอะไรไป"

สุนัขป่าสีดำรุ่มหนุ่มซึ่งนอนหมอบอยู่ข้างเด็กชายลื้มตาสีแดงขึ้นมาดู ครั้นแล้วก็หาวยาวๆ ก่อนจะปิดตาหลับต่อ ทว่านายของมันรับผิดชอบกว่านั้น เด็กชายเดินข้ามความรุกรังในเรือมาแล้ว เขาจุดตะเกียง เมื่อเห็นว่าคนทำน้ำตาลเป็นอย่างไรบ้างก็รีบวิ่งข้ามกลับไปอีกครั้ง ค้นยาลูกกลอนกับกระตักน้ำในตู้เตี้ยติดฝามาให้

"ฟิลัน ท่านไปหาหมอกอีกหนเถอะ" เขาบอก "ยานี้อาจจะไม่ดีพอก็ได้"

คนทำน้ำตาลรับยามากิน เขาปาดเหงื่อที่หน้าผาก ...จริงของมันยาอาจจะไม่ดีพอ หรืออาจจะมีเหตุผลอื่น ทว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นก็คือ... ระยะเวลาผ่านไปโรคเก่าของเขามีแต่ทรึงกับทรุด ไม่ว่าคำแนะนำของแพทย์สมุนไพรร หรือการรักษาด้วยวิธีใดๆ ก็ไม่อาจเอามันได้อยู่เสียแล้ว

ที่จริง...มันเป็นอย่างนี้ตั้งแต่ออกจากลูฮิน ค่อยๆ ทรุดลงอย่างต่อเนื่อง ซ้ำก่อน และเริ่มเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นได้อย่างชัดเจน ระหว่างเวลานั้นฟิลันแวะไปหาหมอกคนแล้วคนเล่า รับฟังคำวินิจฉัยโรคซึ่งส่วนใหญ่บอกว่าไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากความเจ็บป่วยในจิตใจ หมอกพวกนั้นว่าฟิลันอาจจะมี ความทุกข์ มีปัญหา มีบางอย่างที่ถูกดทับไว้จึงเป็นเช่นนี้ หากแก้ปัญหาได้ก็จะหายเจ็บป่วยไปเอง

คำวินิจฉัยดังกล่าวทำให้ชายหนุ่มงุนงงยิ่งนัก ปกติแล้วเขาเห็นว่า 'คนเป็นโรคทางใจ' มีแต่ผู้ที่แบกทุกข์สาหัส หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นเด็กหนุ่มสาวซึ่งกำลังคลั่งไคล้ในความรัก ฟิลันไม่ได้เป็นทั้งสองอย่างและจำไม่ได้ว่าเคยเป็น ด้วยเหตุนี้เขาจึงยืนยันว่าตนป่วยและต้องการการรักษา หลังจากถกเถียงกันเป็นเวลานาน หมอบางคนก็ยอมเจียดยาให้ตามประสงค์ แต่ถึงจะกินยาเท่าไรโรคของฟิลันกลับไม่ได้ดีขึ้น ความฝันไม่ได้หายไป และ

ชายหนุ่มก็ไม่อาจเข้าใจมันได้มากขึ้นกว่าเดิม เขารู้ดีว่าฝันเป็นเรื่องซ้ำๆ เสมอ
 ทว่าหลังจากตื่นขึ้นเพียงไม่กี่นาที ความฝันเหล่านั้นจะเริ่มเลือนราง...จางหาย
 ไม่อาจจำแนกแยกแยะอะไรได้เลย

"ฟิลัน พรุ่งนี้ถ้าถึงเมืองแล้วไปหาหมอเถอะนะ" คาซึฟูตึกอีก เด็กชาย
 เดินไปเปิดไม้กระดานเรือ ดึงกล่องใส่เงินเล็กๆ ที่ซ่อนไว้ข้างในได้ออกมา
 "ไปหาหมอตีหน้อย หมอของคนชั้นสูงก็ได้ เงินยังมีอยู่..."

ชายหนุ่มมองกล่องที่เด็กชายยื่นมาให้ ครั้นแล้วก็มองเจ้าคาซึ ตัวเขา
 เองป่วยยังไม่เท่าไรหรอก ทว่าหากมีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้น เจ้าคาซึจะอยู่ได้
 อย่างไร ...จริง มันเก่งกว่าสัณยลงเรือมาใหม่ๆ มากแล้ว แต่ในที่สุดก็ยังมี
 เป็นเพียงเด็กอายุสิบสองขวบ ทั้งไม่ใช่เด็กหัวไม้ข้างถนนที่เจ้าเล่ห์ปราดเปรียว
 เสียด้วย หากว่าฟิลันล้มไปเสียตอนนี้ หรือใช้เงินหมดโดยไม่ระมัดระวัง คาซึ
 จะต้องลำบากแน่นอน

"ข้าไม่เป็นไร" เขาบอกทันที ฟิลันยิ้มปลอบใจทั้งที่ยังปวดศีรษะยิ่งนัก
 "เจ้าไปนอนเถอะ อีกไม่กี่ชั่วโมงจะสว่างแล้ว"

"ฟิลัน..." เด็กชายลังเล เขาเคยมีประสบการณ์ไม่เคยคิดเกี่ยวกับเรื่อง
 เงินๆ ทองๆ จึงรู้สึกกลัวสิ่งๆ ที่ตนจะพูด "ถ้า...ถ้าเงินนี้ไม่พอ เงินที่ท่านให้
 ข้า...ข้ายังไม่ได้ใช้เลยสักนิดเดียว"

หลังจาก 'ความยุ่งยาก' เรื่องเงินเมื่อคราวก่อน คนทำน้ำตาลก็แก้
 ปัญหาด้วยการบอกว่าเด็กชายเป็น 'หุ้นส่วน' ของเขา และแบ่งเงินให้ห้า
 ต่อหนึ่งอย่างเคร่งครัดตามธรรมเนียมของลูกมือกับครูฝึก เวลานี้คาซึจึงมี
 เงินติดกระเป๋าพอสมควร แต่เด็กชายแอบคิดว่ามันเป็นวิธีให้ค่าขนมของคน
 ทำน้ำตาลเสียสะมากกว่า

"ยังไม่ลำบากถึงกับต้องใช้เงินของเจ้าหรอกน่า" ฟิลันถอนหายใจ
 "เฮลละ...ตกลง ข้าจะไปหาหมอ แต่ข้าคิดว่าหมอกคนไหนๆ ก็เหมือนกัน เพราะ
 อย่างนั้นไม่ต้องเสียเงินมากมาย หาหมอแพงๆ หรือ ลู๊เก็บไว้ซื้อหนังสือให้เจ้า
 ยังกดีกว่า"

หนังสือที่รายาให้เมื่อปีก่อนยังคงวางอยู่ตรงหัวเตียงของคาซึ แม้ว่า

12 ผู้เสกทราย ภาค 2

เด็กชายจะอ่านซ้ำสักเท่าไร แต่ปีหนึ่งมานี้เขาก็อ่านจนทะเลาะลูบปรุโปร่งแล้ว เปิดเป็นร้อยเป็นพันครั้งจนปกหน้าปกหลังแทบฉีกขาด ฟิลินจึงคิดอยู่ว่า คงต้องหาเล่มใหม่ให้ อะไรก็ได้ที่เด็กชายยังไม่เคยอ่าน ยังไม่ได้จำจนขึ้นใจ และหนาพอจะทนไปได้อีกสักพัก

"แต่ฟิลินเคยบอกซ้ำว่าต้องรู้จักลำดับความสำคัญ..." เด็กชายพูดอย่างเคร่งขรึม "ข้าเห็นว่าฟิลินต้องไปหาหมอก่อน หมอคนไหนก็ได้ที่จะรักษาท่านหาย เรื่องนี้สำคัญกว่าหนังสือมาก"

"ข้าล่ะเบื่อไอ้ตัวจ๋าได้ทุกอย่างอย่างเจ้าเสียจริง" คนทำน้ำตาลทิ้งตัวกลับลงนอน "ไอ้เด็กแก่ ระวังเคราะห์จะขาวก่อนถึงลิบห้าหรือหก ไปนอนเสียได้แล้ว"

คาซีมองชายหนุ่มอยู่อีกชั่วขณะ ดวงใจในอกของเขามีความกลัว ฟิลินบอกว่าเขาแก่ แต่ที่จริงแล้วฟิลินต่างหากที่แก่ไปมาก แม้จะสนุกสนานว่าเรื่องไม่ผิดอะไรจากเมื่อเจอกันครั้งแรก ทว่ากลับอึดโรย ชอบตาคั่ว และเหนื่อยง่ายขึ้นอย่างเห็นชัด ทั้งยามกลางคืนก็นอนไม่สงบ มักตื่นกลางดึกหรือละเมอร้าย สภาพเช่นนั้นเตือนให้เด็กชายนึกถึงคนอื่นๆ ในชีวิตของตน ...พ่อกับแม่ซึ่งลี้ลับจากไปโดยกะทันหัน ความไม่เที่ยงแท้แน่นอนที่โลกบังคับให้เขาเห็นแต่เยาว์วัย สถานภาพอันไม่มั่นคงของตัวเอง และ...ยาพิษซึ่งชายตาผีทิ้งไว้ในใจเขาเมื่อปีก่อน

จริงอยู่ เวลานี้เชื่อว่าคาซีจะบอกอะไรกับฟิลินหมดสิ้นเหมือนนรยา แต่ในที่สุดแล้วเด็กชายก็เห็นคนทำน้ำตาลเหมือนพ่อที่เขาไม่มีหรือพี่ชายที่ไม่แน่ใจว่ามี เป็นความมั่นคงไม่อาจล้มล้างได้เช่นเดียวกับที่เด็กทั้งปวงเห็นในบิดาตน

"ฟิลิน พรุ่งนี้ท่านจะเปิดกิจการใหม่" เขาถามขึ้นในความมืด

"เปิดลิวะ" อีกฝ่ายพูดอึ้งกลับมา "เตรียมกล่องไว้อ้อแล้วกัน กลับจากโรงหมอล้วนจะได้ทำงาน"

ฟิลินไม่รู้หรือว่าจะทำงานไหวไหม แต่เขารู้ว่าตนเจ็บป่วยให้เด็กเห็นมากกว่านี้ไม่ได้ แม้ระยะหลังคาซีจะเริ่มเป็นวัยรุ่น และทำตัวแปลกๆ ด้วยการ

พูดจារาวกับคนแก่อายุสักห้าสิบ แต่ในที่สุดแล้วฟิลันก็รู้ว่าเขายังเป็นเด็ก... เป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งที่พ่อแม่ตายหมดสิ้น ครูบาอาจารย์ไม่เคยใส่ใจ แทบไม่มีเพื่อน และมีปัญหาเกี่ยวกับพี่ชายตัวเอง เป็นเด็กซึ่งคนทำน้ำตาลไม่อาจลืมได้ว่าพบมันครั้งแรกในสภาพสีหน้าว่างเปล่ารารากับตุ๊กตา

...เขาจะไปหาหมอ อย่างน้อยเพื่อไม่ให้เด็กห้วงกังวล... ชายหนุ่มคิดถึงอย่างนั้น... ขณะกำลังเคลิ้มใกล้หลับ ฟิลันก็รู้สึกราวกับถูกใจระลึกขึ้นมาได้... ว่าอาการป่วยของตนมาจากสาเหตุอื่น ...สาเหตุที่เร้นลับ อะโรบางอย่าง ซึ่งเกี่ยวกับความฝันอันวุ่นวายนั้น และความทรงจำที่สูญหายไป

ทว่าเมื่อหลับลงจริงๆ แล้ว ทุกสิ่งกลับเหลือเพียงความฝัน และความระลึกได้นั้นก็ถูกหลงลืม

เรือคาอีเข้าเทียบท่าในตอนสาย ฟิลันขึ้นจากเรือไปจ่ายภาษีท่าแล้วจึงเข้าเมืองหาหมอ ส่วนการจัดการเรื่องอื่นๆ ในเรืออย่างที่เขาทำมาตลอด... ตรวจดูสิ่งของที่ขาด จดรายการสำหรับซื้อหาเพิ่มเติม ทำความสะอาดเรือ ซักผ้าขึ้นตาก ตรวจความเรียบร้อยของกล่องทำน้ำตาล แกะแ่งน้ำตาลจากพิมพ์เรียงใส่ลิ้นชัก และวางมันไว้ในสภาพพร้อมใช้งานได้ทันที เมื่อเสร็จเรื่องทั้งหมด เด็กชายจึงได้सानมือบิดชี้เกียดังกรือบ ก่อนจะวิ่งลงไปใต้ท้องเรือกับไนคา แล้วปิดประตูด้านบนลงกุญแจ

ในคากระดิกหางดิกๆ ขณะที่คาซีหาของมาบังหน้าต่างและช่องแสงอื่นๆ จนมืดขีด เขาเรียกเจ้าหนูหมวดไฟออกมา จับมันนั่งบนลังไม้ให้ส่องแสงเรือเรื่องต่างตะเกียง เมื่อเห็นทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว คาซีจึงได้นั่งลงหยางฝ่ามือให้อยู่ที่ระดับอก นี่เป็นสิ่งที่เขาทำมาตลอดปีนี้... ทุกวัน และโดยที่ฟิลันไม่เคยรู้ เขาบอกตัวเองว่าไม่ได้กำลังใช้เวทมนตร์หรอก และไม่เคยคิดจะเปิดเผยความเป็นคนใช้เวทมนตร์ของตนกับใคร แต่โอซิธบอกว่าถ้าไม่ปลดปล่อยสิ่งที่อยู่ข้างในออกมาบ้าง วันหนึ่งอาจจะ 'ระเบิด' ได้ ดังนั้นเด็กชายจึงบอกตัวเองว่านี่เป็นเรื่องจำเป็น ทว่าเอาเข้าจริง ลึกลงไปนอกคาซีก็ต้องยอมรับ ...เขาชอบมันต่างหาก ชอบมาก แม้จะรู้ว่าเป็นการใช้

14 ผู้เสกทราย ภาค 2

เวทมนตร์ที่น้ำหนัก ทุทุกอย่างเกี่ยวกับเวทมนตร์ซึ่งโอซิชอยากสอน คาซึ
ไม่เคยยอมตกปากรับคำเรียน มีแต่สิ่งนี้เท่านั้นที่เขายอมฟัง...และเรียนรู้
เพิ่มพูนมากขึ้นตลอดเวลา

...สมาธิ... เสียงของสุนัขป่าสีน้ำตาลทองดังขึ้นในสมอง ...ตั้งสมาธิ...

เด็กชายสุดกลมหายใจเข้ากลางเพ่งมองไปยังฝ่ามือ ครั้นแล้วจิตของเขา
ก็ตกลงสู่ห้วงจินตนาการอันลึกลับ คาซึค่อยๆ สร้างรูปมาอย่างขึ้นบนฝ่ามือ
เมื่อแรกเป็นเพียงแบบร่างเค้าโครงและสีสันทึบที่ไม่แน่นอน จากนั้นเขาจึง
เพิ่มเติมรายละเอียดเข้าไป...ช้าๆ ค่อยๆ ทำทีละอย่าง เติมสีลงในน้ำทะเล
เติมคลื่นลงไป เติมสีลงในท้องฟ้า เพิ่มสายลม เมฆลอยเอื่อย คลื่นเริ่ม
กระเพื่อมไหว จากนั้นก็ดวงอาทิตย์ แสงเงา...เสียง เขาไม่เคยเห็นทะเล
ของจริงหรอก มันเป็นแต่เพียงจินตนาการ จะถูกหรือผิดอย่างไรคาซึ
ไม่อาจบอกได้ กระนั้นเด็กชายก็ค่อยๆ ทำมันต่อไปเท่าที่นึกว่าถูกต้อง เขา
เพิ่มรายละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก จริงมากขึ้นอีก เพิ่มเรือที่ลอยอยู่ในทะเล...
เรือค้าขายขนาดไม่ใหญ่นักซึ่งทาสีตรงหัวเป็นรูปลูกตา บอกให้รู้ว่ามาจาก
ทวีปอื่น เขาเพิ่มใบเรือขาวที่มีรอยวันสมบุกสมบัน เพิ่มคนลงไปในเรือทีละคน
ทีละคน สร้างความแตกต่างระหว่างแต่ละคนให้ชัดเจน จินตนาการถึงความ
เป็นไปได้ ทั้งเรื่องการแต่งกาย เพศ อายุ นิสัย และตำแหน่งแห่งที่ของ
แต่ละคน

นี่เป็นการใช้มายาขั้นสูง ยากยิ่งกว่าการสร้างสุนัขป่าตัวยักษ์หรือ
กองร้อยปีศาจซึ่งคาซึเคยทำเป็นร้อยเป็นพันเท่า หากจะเปรียบเทียบแล้ว
สุนัขป่าและกองร้อยนั้นเป็นเพียงภาพจินตนาการผาดๆ เหมือนการร่าง
รูปหยาบๆ ในขณะที่การสร้างภาพท้องทะเลมาเป็นการเล่าเรื่อง จำลอง
โลกและชีวิต ภาพสุนัขป่ามิได้สัมพันธ์อะไรกับความเป็นจริงในโลก เพียง
แต่ถูกบังคับใส่เข้าไป โลกเด่นสมจริงบ้างไม่สมจริงบ้างเท่าที่คาซึคิดว่ามัน
ควรทำ ทว่าภาพจำลองตรงหน้านี้ต้องอยู่ในระเบียบของโลกที่สร้างขึ้น ทุทุกอย่าง
ต้องเกี่ยวโยงสัมพันธ์สอดคล้องกัน สมจริงทั้งในส่วนย่อยและภาพรวม คาซึ
ต้องรู้เรื่องราวของตัวละครทุกตัว ไม่ว่าท้องทะเลหรือผู้คน ใช้สมาธิอย่างหนัก

และจริงจังเพื่อให้มันดำเนินไปได้อย่างราบรื่นถูกต้อง

โอซิบบอกเขาว่าหากฝึกฝนต่อไปเช่นนี้เรื่อยๆ วันหนึ่งคาซีจะสามารถ
 ลวงประสาทคนได้ สามารถหลอกใครทุกคนที่ต้องการให้หลงติดอยู่ใน
 ภาพมายา ให้นึกว่าเป็นจริงนานเท่าไรก็ได้ เด็กชายคิดว่ามันฟังดูวิเศษดี แต่
 เขายังไม่ได้คิดอะไรมากนัก นอกจากรู้สึกว่สิ่งที่ตนพยายามทำอยู่นี้เป็นเรื่อง
 สนุกสนาน เด็กชายมีพรสวรรค์ในการใช้มายาอย่างสูง เพราะแม่สมองของเขา
 จะจดจำวิธีการสะกดตัวหนังสือแทบไม่ได้ แต่กลับบันทึกเสียงและรูปภาพ
 ได้คมชัดจนแทบพิศมมนุษย์ คาซีเห็นด้านลึกของวัตถุเสมอ ลังเกตเห็น
 แสงเงาและกลิ่นเนื้อชัดเจกว่าสายตาคนทั่วไป นอกจากนั้นเขายังจดจำ
 เรื่องราวไว้ในสมองมากมายมหาศาล...มากพอจะเอาเรื่องโปรดมาเล่นสร้าง
 มายาเท่าไรก็ได้ คาซีก็เหมือนศิลปินที่งัดปวง ประรณานจะถ่ายทอดสิ่งที่อยู่
 ในใจตนออกมา เขาเล่นมายาเหมือนเด็กอื่นเล่นดินสอสี ถูกใจเมื่อได้ทำให้
 เรื่องเล่าต่างๆ กลายเป็นเรื่องเล่าของตน เพิ่มรายละเอียดและตัวละครซึ่ง
 นิทานไม่ได้เอ่ยอ้างถึง แต่เขาเองคิดว่าควรมี ...จะเป็นไรเล่า ในเมื่อมันเป็น
 เรื่องราวของเขาเอง ทั้งไม่มีใครอื่นเลยนอกจากพวกสัตว์ภูตและราชาที่รู้

นี่เป็นหนึ่งในเรื่องโปรดของเด็กชาย ...เรือใบลำนั้นในท้องทะเลกว้าง
 เขาสร้างมันขึ้นจากรื่องที่ฟิลันเคยเล่าให้ฟัง คาซีถามคนทำน้ำตาลว่าเหตุใด
 อาร์เดนจึงมีประเพณีเก่าแก่ให้คนหนุ่มสาวไปยังสันปันน้ำมูครามินา และ
 คนทำน้ำตาลก็บอกว่ามันเริ่มที่เรือใบลำนั้นเอง

...นานมาแล้ว อาจจะต้องหลายร้อยปีก่อน บรรพบุรุษของข้าได้เดินทาง
 มาจากดินแดนอื่น... ชายหนุ่มเริ่มอย่างนี้ ...เขามาทางเรือเดินสมุทร เป็นหนึ่ง
 ในลูกเรือของเรือบรรทุกหินสบูจากเมืองอื่นมาขายที่นี่ คินนั้นเรือจอด
 แวะพักที่อ่าวพระจันทร์ พวกเขาลงไปยังชายหาด ตั้งค่ายหุงหาอาหารกิน
 กัน ใครคนหนึ่งใช้หินสบูซึ่งเป็นสินค้าต่างก้อนเล่าสำหรับก่อเตาไฟ...

...เวลานั้นยังไม่มีใครรู้จักแก้ว และไม่มีใครรู้ว่าแก้วเกิดขึ้นมาได้อย่างไร
 แต่บางที...สวรรค์อาจจะคิดว่าถึงเวลาแล้ว จึงให้คนที่ก่อเตาทำเช่นนั้น เพราะ
 หินสบูกับทรายแก้วเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดแก้วขึ้น และความร้อนจากเปลวไฟก็ให้

16 ผู้เสกทราย ภาค 2

อุณภูมิเหมาะสมควรดี มันเผาหินสบู เผาทรายแก้วบนหาดแห่งอาร์เดน ตอนนั้นเอง...สายน้ำเพชรพลอยก็ไหลไปบนทรายขาวของอ่าวพระจันทร์...

...สายน้ำเพชรพลอยหรือ... คาซีแทบได้ยินเสียงตัวเองถาม

ภาพมายาที่เขาสร้างขึ้นเป็นเวลากลางคืนแล้ว ดาวเต็มฟ้า เรือใหญ่จอดสงบนิ่งในทะเลซึ่งเงียบและมีด คนตัวเล็ก ๆ บนหาดสรวลเสเฮฮา กัน แต่แล้วเสียงหัวเราะพูดคุยก็ชะงักลง

สายน้ำสายหนึ่งไหลออกจากใต้เตาไฟ รินไปบนชายหาด เรื่องร้อง เลือ่มวาวราวกับเพชรและพลอย มันแข็งตัวในเวลาอันสั้น แต่กระนั้นก็ยังคงสะท้อนประกาย เป็นแผ่นแก้วธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นด้วยเหตุบังเอิญ

...สายน้ำสวยมากทีเดียว ไหลจากใต้ก้อนเส้าและกองไฟเป็นน้ำขึ้น เหนียวแต่ใส เมื่อต้องแสงจันทร์และแสงดาวบนท้องฟ้าก็สะท้อนประกาย ระยับเหมือนเพชรเหมือนพลอย... คนทำน้ำตาลบอก ...และตั้งแต่ตอนนั้นเอง พวกเราคนแห่งอาร์เดนจึงผูกพันกับแก้ว บรรพบุรุษของข้าตกลุมรักวิฤต utherland ที่ไม่มีใครรู้จักนั้น...เป็นความสัมพันธ์ที่ดำเนินต่อมายาวนาน มากทีเดียว...

...พวกเราทุกคนนะคาซี ก็เหมือนกับบรรพบุรุษคนแรก พวกเราหลงรักสิ่งที่เกิดจากหินสบู ทรายแก้ว และเปลวไฟ พวกเราทำงานต่อจากที่เขาทำตลอดมา แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อแก่ตัวลงแล้ว บรรพบุรุษของข้าก็บอกว่า ไม่คิดจะบังคับให้ลูกหลานสืบทอดความรักของตน เขาว่าอาจไม่ใช่ทุกคนที่ ชอบสิ่งซึ่งตนค้นพบและทุ่มเทชีวิตให้ เขาว่าชีวิตของเขาเริ่มต้นที่ปากแม่น้ำ ใกล้อ่าวพระจันทร์ ดังนั้นพวกลูกหลานจึงควรเดินทางต่อไป...ให้ถึงสุด แม่น้ำขาวที่สันปันน้ำมูครามินา ถ้าหากได้พบสิ่งอื่นที่ควรทุ่มเทชีวิตให้ ก็จงตามมันไป ทว่าถ้ายังคิดจะให้ชีวิตกับสายน้ำเพชรพลอย ก็จงกลับมายัง อาร์เดน...

คาซีจำได้ว่าถามฟิลิน ...ท่านเองเล่า จะกลับอาร์เดนใหม่ ฟิลินหัวเราะพูดแต่ว่านั่นแหละ เด็กชายจึงสงสัย...บางทีกระทั่งคนทำน้ำตาลเองอาจไม่แน่ใจในเรื่องนี้ บางทีเขาอาจจะไม่ได้ตกลุมรักแก้ว แต่ตกลุมรักน้ำตาล